

HØJESTERETS DOM

afsagt onsdag den 20. marts 2019

Sag 112/2018

(2. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T1

(advokat Stine Gry Johannessen, beskikket)

og

T2

(advokat Martin Cumberland, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Helsingør den 1. september 2017 og af Østre Landsrets 6. afdeling den 22. marts 2018.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Jon Stokholm, Jens Peter Christensen, Michael Rekling, Hanne Schmidt og Kristian Korfits Nielsen.

Påstande

Dommen er anket af de tiltalte, T1 og T2, med påstand om frifindelse, subsidiært hjemvisning af sagen til fornyet behandling i landsretten og mere subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse.

Anbringender

T1 og T2 har anført navnlig, at landsretten har foretaget en forkert retsanvendelse ved anvendelsen og fortolkningen af begrebet ”offentlig tjeneste” i straffelovens § 144 og ved forsætsvurderingen.

Der er ikke, som anført af anklagemyndigheden, tale om forhold, som Højesteret ikke kan efterprøve, jf. retsplejelovens § 933, stk. 2. Landsretten har på centrale punkter foretaget en fejlagtig anvendelse af de afgivne forklaringer. Det gælder navnlig, når landsretten har anført, at A har forklaret, at det først var under og efter rejsen, at de udviklede et venskab. Dette er ikke korrekt. Der er enten tale om en rettergangsfejl eller om, at landsretten har foretaget en forkert retsanvendelse.

Selv hvis Højesteret finder, at det ikke kan efterprøves, om landsretten har anvendt forklaringerne korrekt, er Højesteret ikke afskåret fra at vurdere anvendelsen og fortolkningen af begrebet ”offentlig tjeneste” i straffelovens § 144. Gerningsindholdet i straffelovens § 144 er ikke realiseret. De har ikke modtaget nogen gave eller fordel ”i udøvelse af offentlig tjeneste”, men alene i kraft af et privat venskab med A. Det relevante tidspunkt for vurderingen af, om de var i offentlig tjeneste, er tidspunktet for selve modtagelsen af gaven, subsidiært da gaveløftet kom til deres kendskab. De var på dette tidspunkt, som forklaret af A og B og af dem selv, private venner med A. Relationen til A havde som minimum en sådan styrke, at de forvaltningsretligt ville være inhabile ved behandling af eventuelt fremtidige sager med A, hvorfor modtagelsen af gaven ikke var omfattet af begrebet ”offentlig tjeneste”. Som følge heraf skal der ske frifindelse.

Landsretten har endvidere foretaget en forsætsvurdering i strid med straffelovens § 144 ved at statuere sandsynlighedsforsæt i april 2015, hvor de tiltalte alene havde købt flybilletter til Nairobi, og hvor gaven ikke var tilbudt. Forsætsvurderingen skal foretages på det tidspunkt, hvor gaven objektivt fuldbyrdes, subsidiært på det tidspunkt, hvor gaveløftet kommer til modtagerens kundskab og accepteres. Der er ikke grundlag for at foretage en forsætsvurdering på et tidligere tidspunkt, og straffelovens § 144 opererer ikke med fremrykket fuldbyrdelse. Selv hvis det var tilfældet, måtte der kræves en højere grad af forsæt end sandsynlighedsforsæt. Landsrettens fremrykkede forsætsvurdering medfører endvidere, at det ikke ville have været muligt at træde frivilligt tilbage fra forsøg, jf. straffelovens § 22. Straffelovens § 144 indeholder et toleddet forsæt, idet der både skal være forsæt til at modtage en gave og en forståelse af, at gaven har sammenhæng med de pågældendes tjenesteudøvelse. Det er uklart, hvornår landsretten foretager vurderingen i relation til forståelsen af sammenhængen mellem gaven og tjenesteudøvelsen, men det synes ud fra en sproglig forståelse at ske sammen med det første led af forsætsvurderingen, dvs. allerede i april 2015. Der kan ikke ske en opdeling af forsæts-

vurderingen vedrørende de to led. Styrken af den private relation og deres venskab med A ville i hvert fald udelukke, at der på tidspunktet for afrejsen fra Y-sted forelå forsæt. Der er tale om så graverende fejl og tilsidesættelse af retssikkerheden, at sagen bør hjemvises og prøves på ny i landsretten.

I tilfælde af strafansvar bør der alene idømmes en bøde. Relationen til A har haft en vis styrke, og både de og A opfattede sig – og opfatter sig stadig – som private venner. Grænsedragningen mellem ”private venner” og ”offentlig tjeneste”, når der i forvejen er en relation, er ikke entydig og afstedkommer en del uklarhed og tvivl. De har handlet i undskyldelig uvidenhed om eller undskyldelig misforståelse af retsregler, der forbyder handlingens foretagelse, jf. straffelovens § 82, nr. 4. Der var i øvrigt ikke noget i den bagvedliggende sag mod A. Sagen blev endeligt afsluttet forud for mødet i marts 2015 mellem A og dem. Der er således alene tale om efterfølgende modtagelse af gaver. De har ikke udført pligtstridige handlinger og har ikke haft ledende stillinger i politiet. Straffen bør ud fra en samlet vurdering, herunder sagens karakter, deres personlige forhold og langvarige ansættelser i politiet, nedsættes efter straffelovens § 83.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at Højesteret ikke kan efterprøve landsrettens bevisbedømmelse vedrørende spørgsmålet om skyld, jf. retsplejelovens § 933, stk. 2, sammenholdt med § 912, stk. 1, nr. 4, modsætningsvis. Højesterets prøvelse må således ske på grundlag af det bevisresultat, som er fastlagt ved landsrettens dom, herunder med hensyn til hvornår de tiltalte og A blev venner, og hvornår de tiltalte må have anset det for overvejende sandsynligt, at de modtog opholdene som en gave. Det gælder også med hensyn til, at gaverne havde sammenhæng med deres deltagelse i efterforskningen af sagen mod A, og at gaverne ikke eller ikke i det væsentlige blev givet alene på grund af et allerede udviklet venskab mellem dem. Landsretten har ikke foretaget en forkert retsanvendelse vedrørende begrebet ”offentlig tjeneste”, og der skal således ikke ske frifindelse.

Der er ikke grundlag for at ophæve dommen og hjemvise sagen til fornyet behandling i landsretten. Landsrettens begrundelse giver ikke anledning til tvivl om, hvad landsretten har lagt til grund om de faktiske omstændigheder, forsætsvurderingen eller landsrettens baggrund for at vurdere, at de tiltalte handlede med sandsynlighedsforsæt. Højesteret kan således – på bag-

grund af bevisresultatet – alene efterprøve, om landsretten har foretaget en urigtig retsanvendelse ved forsætsvurderingen.

Overtrædelsen af straffelovens § 144 blev i hvert fald fuldbyrdet, da de tiltalte modtog gaverne af A. Gaverne blev senest modtaget, da de afsluttede de respektive ophold uden selv at betale for dem.

Landsretten har vedrørende begge ophold fundet det bevist, at de tiltalte havde sandsynlighedsforsæt til at modtage en gave, og til at gaven blev ydet som udslag af deres tjeneste. Det kan ikke anses som en urigtig anvendelse af forsætsreglerne, at landsretten fastslog, hvornår de tiltalte første gang ansås for at have haft forsæt. Landsretten har givet en udførlig begrundelse for, at der ikke er grundlag for at fastslå, at gaven blev givet som udslag af et venskab. Der er ikke grundlag for at fastslå, at de tiltaltes relation til A på tidspunktet for modtagelsen af gaven udelukkede forsæt. Efter landsrettens bevisresultat havde de tiltalte allerede ved bestillingen af rejsen forsæt til overtrædelse af straffelovens § 144, der blot blev bekræftet under rejsen. Landsretten har således ikke – ud fra sit bevisresultat – anvendt loven urigtigt ved vurderingen af, om de tiltalte har haft det fornødne forsæt til overtrædelse af straffelovens § 144.

Ved straffastsættelsen må der på den ene side lægges vægt på lovovertrædelsens karakter, værdien af den modtagne gave og på de tiltaltes stilling som polititjenestemænd. På den anden side må der lægges vægt på, at gaven blev modtaget, efter at de tiltalte havde afsluttet behandlingen af straffesagen mod A, at det ikke kan påvises, at de tiltalte har handlet pligtstridigt under udførelsen af deres arbejde som følge af gavemodtagelsen, og at de tiltalte ikke bestred overordnede stillinger i politiet. Betingelserne i straffelovens § 82, nr. 4, og § 83 for at nedsætte straffen er ikke til stede. Efter en samlet vurdering bør straffen forhøjes til fængsel i 40-60 dage, og straffen bør eventuelt gøres betinget af vilkår om samfundstjeneste.

Højesterets begrundelse og resultat

T1 og T2 er ved landsrettens dom fundet skyldige i overtrædelse af straffelovens § 144 ved i perioden fra marts 2015 til den 29. november 2015 i deres egenskab af polititjenestemænd i forening og efter aftale uberettiget at have modtaget og gjort brug af en gave eller anden fordel i form af gratis ophold i en camp i Kenya i perioden 23.-26. november 2015 og på et hotel på Zanzibar i perioden 26.-29. november 2015 til en samlet værdi af 26.661 kr. fra A, som de

forud herfor havde foretaget en strafferetlig efterforskning imod og havde foretaget en politimæssig sikkerhedsrådgivning af.

For Højesteret angår sagen, om landsretten har anvendt straffelovens § 144 urigtigt ved at fastslå, at T1 og T2 har modtaget gaverne fra A i forbindelse med tjenesteudøvelse. Det er endvidere spørgsmålet, om landsretten ved forsætsvurderingen har foretaget en urigtig rets anvendelse. Derudover er der spørgsmål om strafudmåling.

Anvendelsen af straffelovens § 144 og forsætsvurderingen

Efter straffelovens § 144 straffes den, der i udøvelse af offentlig tjeneste uberettiget modtager, fordrer eller lader sig tilsige en gave eller anden fordel, med bøde eller fængsel indtil 6 år.

Straffelovens § 144 omfatter bl.a. den situation, hvor en gave modtages eller tilsiges, efter at den pågældende tjenestehandling er foretaget og uden forudgående tilsagn om belønning. Det er en betingelse, at begunstigelsen har forbindelse med tjenesteudøvelsen.

Landsretten har lagt til grund, at T1 og T2 og A i tiden mellem besøget i marts 2015 og afrejsen til Nairobi i november 2015 alene havde begrænset kontakt, og at det først var under og efter rejsen, at de udviklede et venskab. Landsretten har på den baggrund fundet, at gaverne fra A ikke eller ikke i det væsentlige blev givet alene på grund af et allerede udviklet venskab, men havde sammenhæng med T1 og T2s deltagelse i efterforskningen af sagen mod A. Herefter og henset til værdien af gaverne har landsretten fundet, at det var uberettiget, at de modtog gaverne.

For Højesteret har T1 og T2 med henvisning til forklaringerne i sagen anført, at de på tidspunktet for modtagelsen af gaverne var private venner med A, og at de derfor ikke modtog gaverne i udøvelse af offentlig tjeneste. Højesteret finder, at dette synspunkt reelt angår landsrettens vægtning af beviserne i sagen, hvilket ikke kan prøves af Højesteret, jf. retsplejelovens § 933, stk. 2, sammenholdt med § 912, stk. 1, nr. 4, modsætningsvis. Højesteret har således ikke grundlag for at tilsidesætte landsrettens vurdering af, at gaverne blev modtaget i udøvelse af offentlig tjeneste.

T1 og T2 har anført, at landsretten har foretaget en forkert forsætsvurdering, idet landsretten ikke har vurderet, om de havde forsæt til at overtræde straffelovens § 144 på tidspunktet for modtagelsen af gaverne, men alene har fastslået, at der forelå sandsynlighedsforsæt i april 2015, hvor de købte flybilletterne, men hvor gaverne endnu ikke var blevet tilbudt dem.

Landsretten har vedrørende opholdet i campen i Kenya fundet, at T1 og T2, allerede da de købte flybilletter til Nairobi i april 2015, må have anset det for overvejende sandsynligt, at de – således som det også var As hensigt – ville få opholdet i campen på særligt favorable vilkår, og at dette havde sammenhæng med deres deltagelse i efterforskningen af sagen mod A.

Landsretten har ved vurderingen af, om T1 og T2 havde det fornødne forsæt til at overtræde straffelovens § 144, desuden lagt vægt på, at det ved deres afrejse blev bekræftet, at opholdet var gratis.

Landsrettens præmisser må forstås således, at T1 og T2 havde forsæt til overtrædelse af straffelovens § 144 (også) på fuldbyrdelsestidspunktet, dvs. ved afrejsen fra campen.

For så vidt angår opholdet på hotellet på Zanzibar har landsretten anført, at T1 og T2, da de fik oplyst, at de ikke skulle betale for opholdet, må have anset det for overvejende sandsynligt, at der var tale om en gave, der havde sammenhæng med efterforskningen af sagen mod A. Også med hensyn til dette ophold har landsretten således fundet, at T1 og T2 havde forsæt på fuldbyrdelsestidspunktet.

Højesteret finder herefter, at landsretten ikke ved forsætsvurderingen vedrørende modtagelsen af gaverne har foretaget en urigtig retsanvendelse.

T1 og T2s påstande om frifindelse eller sagens hjemvisning til fornyet behandling i landsretten tages herefter ikke til følge.

Strafudmåling

Ved straffens fastsættelse lægger Højesteret som skærpende omstændigheder vægt på, at gaverne blev modtaget af T1 og T2 i forbindelse med deres udøvelse af offentlig tjeneste som polititjenestemænd, og at gaverne havde en betydelig værdi for dem. Som formildende omstændigheder lægger Højesteret vægt på, at T1 og T2 ikke i øvrigt har udført pligtstridige

handlinger, og at gaverne blev modtaget efter, at de havde afsluttet deres tjenstlige kontakt med A.

Højesteret finder ikke grundlag for at formilde straffen som følge af undskyldelig uvidenhed eller misforståelse af retsreglerne, jf. straffelovens § 82, nr. 4, eller for at lade straffen bortfalde efter straffelovens § 83.

Herefter finder Højesteret, at straffen bør forhøjes til fængsel i 40 dage.

Højesteret finder efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, herunder T1 og T2s særdeles gode personlige forhold og deres underordnede stillinger i politiet, at fuldbyrdelsen af straffen skal udsættes og bortfalde efter en prøvetid på 1 år. Der er ikke grundlag for at fastsætte vilkår om samfundstjeneste.

Konklusion

Højesteret stadfæster landsrettens dom med den ændring, at den betingede fængselsstraf forhøjes til 40 dage.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes med den ændring, at den betingede fængselsstraf forhøjes til 40 dage. Prøvetiden på 1 år regnes fra Højesterets dom.

De tiltalte skal betale sagens omkostninger for Højesteret.

DOM

Afsagt den 22. marts 2018 af Østre Landsrets 6. afdeling
(landsdommerne Kåre Mønsted, Annette Dam Ryt-Hansen og Karen Moestrup Jensen (kst.)
med domsmænd).

6. afd. nr. S-2446-17:

Anklagemyndigheden

mod

1) T1

(advokat Stine Gry Johannessen, besk.)

2) T2

(advokat Martin Cumberland, besk.)

Helsingør Rets dom af 1. september 2017 (1-844/2017) er anket af anklagemyndigheden med påstand om domfældelse efter anklageskriftet.

De tiltalte T1 og T2 har nedlagt påstand om stadfæstelse.

Forklaringer

Der er i landsretten afgivet supplerende forklaring af de tiltalte og vidnerne A, C og E.

De i byretten af vidnerne B, D og F afgivne forklaringer er dokumenteret i medfør af retsplejelovens § 923.

Tiltalte T1 har forklaret blandt andet, at han er ansat som efterforsker i ... Politi i afdelingen for organiseret kriminalitet. Det var en helt almindelig efterforskning, der fandt sted i forbindelse med, at A blev sigtet for menneskehandel. Efter han havde lagt sit notat om sagen til juristerne, havde han ikke mere med sagen at gøre. De blev ikke venner med A i forbindelse med efterforskningen, og A fik ikke særbehandling.

Da A kontaktede ham og T2 og anmodede dem om at foretage en sikkerhedsmæssig gennemgang af sin bolig i forbindelse med, at der var begået et hjemmerøveri i naboejendommen, undrede han sig ikke over, at A kontaktede dem personligt. Det er sket før, at personer, som han har efterforsket, har kontaktet ham efterfølgende. Efterforskningen af hjemmerøveriet blev varetaget af deres afdeling, men de deltog ikke selv i efterforskningen. Det var helt almindelig procedure, at de tog ud til en borger uden først at orientere deres chef herom. De prioriterer selv deres opgaver, og de afreporter ikke til ledelsen om sådanne besøg. De kørte til As bopæl i politibil, og det var derfor en politimæssig opgave. Han vil betegne det som en serviceopgave, som de også ville udføre for andre borgere. Der blev ikke oprettet en rapport, hvilket efter hans opfattelse også var i overensstemmelse med sædvanlig procedure, da de ikke fandt noget af politimæssig interesse på ejendommen. Hvordan de registrerede deres tid, husker han ikke.

Under besøget i As hjem talte de om rejser, herunder rejser til Sydamerika, Egypten og Afrika. A fortalte om sin interesse for Afrika, og at han havde et "sted" i Kenya. A nævnte i den forbindelse, at han kunne skaffe dem en "safe" chauffør, hvis de valgte at rejse til Afrika, hvilket tiltalte på ingen måde opfattede som problematisk. De talte sikkert om den sag, som de havde efterforsket mod A, men han husker det ikke nærmere.

A tilbød dem en flaske vin for deres bistand med gennemgang af boligen og ejendommen, hvilket de afslog, da det var en politimæssig opgave, som de havde udført.

Deres primære rejsemål var Zanzibar. Til at starte med bestilte de alene billetter til Nairobi. Ham bekendt talte de ikke med den guide, som T2s datter kendte. Alle muligheder var åbne, herunder at bo på As camp. De havde ikke lagt sig fast på en speciel rute. Det var først i august eller september, at de talte med A om, at de gerne ville overnatte på Y-sted. De drøftede det i telefonen, og A inviterede dem hjem til sig til en grillaften, hvor de talte mere om opholdet. Den aften var B og As svigersøn også til stede. De talte ikke om længden af opholdet eller omkostningerne herved. De kontaktede ikke selv Y-sted. På et tidspunkt foreslog A, at han og B rejste med dem til Nairobi. Senere oplyste A, at de også gerne ville med til Zanzibar. Inden afrejsen så de A flere gange. Han kan ikke huske, om han blev spurgt herom eller forklarede herom under afhøringen hos Den Uafhængige Politiklagemyndighed.

I november 2015 boede han ikke sammen med sin kone. Han fortalte hende derfor først om opholdet 14 dage inden, han tog afsted. Det var første gang, han og T2 rejste sammen. De har efterfølgende rejst sammen flere gange. De blev inspireret af filmen "Bucket List". Før og under opholdet i Afrika udviklede deres bekendtskab til A sig til et godt venskab, og de ses stadig ofte. Han værner meget om sit privatliv, og det var hans opfattelse, at det ikke kom andre ved, at han rejste med A, som er en person, der er meget omtalt i medierne. Det var også grunden til, at han sagde til sine kollegaer, at han havde været i Tyrkiet.

Inden afrejsen tog han ud til C for at lykønske ham med dennes nye stilling som ... for afdelingen for personfarlig kriminalitet i ... Politi. Under besøget fortalte han C om rejsen. Han oplyste, at de selv skulle betale for det hele. Han ved ikke hvorfor, at han ikke nævnte, at de ikke skulle betale for opholdet på Zanzibar. C havde ingen bemærkninger til rejsen. Han så ikke den sms, som C sendte til tiltaltes søns mobiltelefon, og han ved ikke, hvorfor C ikke sendte den til ham.

Der var ikke noget ekstravagant ved opholdet på Y-sted. De var på forskellige safariture og fik en kort tur på ca. 5 minutter i As helikopter. Det er efter hans opfattelse ikke en luksuriøs [sted]. Da han fik fakturaen på Y-sted, så han ikke nærmere på den. De skulle ud i lufthavnen og havde travlt. De havde flere gange sagt til A, at de selv ville betale for opholdet. Han sagde til T2, hvor meget han havde betalt for opholdet, men T2 så først fakturaen i forbindelse med sagen. De betalte for deres drinks, når de bestilte dem i baren. Det er ikke korrekt gengivet i byrettens dom, når han er citeret for, at drikkevarer blev tillagt regningen. De betalte selv for de øvrige hoteller på Zanzibar og i Nairobi.

Tiltalte T2 har forklaret blandt andet, at det rettelig var opholdet på Y-sted, som A havde betalt for og ikke opholdet på Zanzibar.

Under afhøringen af A den 18. september 2014 var der en almindelig, god stemning. De talte kort om aktiehandel, men ellers kun om den konkrete sigtelse.

På et tidspunkt i marts 2015 sagde T1, at han var blevet kontaktet af A, der var bekymret i forbindelse med, at der havde været hjemmerøveri hos naboen. A havde fundet fodspor i sneen uden for sin ejendom og var bekymret for, om der også var planer om at begå indbrud

eller røveri på hans ejendom. Hjemmerøveriet blev meget omtalt i medierne, da det fandt sted hos en anden kendt dansk ...mand, Det var efter hans opfattelse helt almindelig procedure, at de tog ud til A. De konstaterede ingen fodspor, opbrudsmærker eller andre tegn på forsøg på indbrud, hvorfor de ikke skrev en rapport herom. De afviste den flaske vin, som A tilbød dem. De talte kort om rejsemål, herunder om Australien og Afrika, og A nævnte i den forbindelse, at han havde et [sted] i Kenya. Han opfattede det nærmest sådan, at A reklamerede for sit [sted]. Det var kun ganske kort, hvis de talte om straffesagen mod A, hvor der var sket påtaleopgivelse.

Foreholdt afhøringsrapport fra Den Uafhængige Politiklagemyndighed af 28. april 2016, side 4, 1. nye afsnit, hvorefter han skulle have forklaret blandt andet: ”Da det var almindelig kendt, at A interesserede sig meget for Afrika, spurgte afhørte og T1 A, om han evt. havde nogle ideer og kontakter, de i givet fald kunne gøre brug af, hvis de valgte at rejse til Afrika. Afhørte pointerede, at As interesse for Afrika klart var fremgået af den efterforskning, afhørte og T1 tidligere havde lavet. A havde fortalt, at han kunne give dem kontaktoplysninger til en chauffør, som han selv brugte når han ankom til Nairobi (Kenya). Denne chauffør var en person de kunne stole på, når/hvis de valgte at flyve til Nairobi.”, oplyste han, at det nok er korrekt, at det var dem, der spurgte A, om han kendte en chauffør, som de kunne bruge, hvis de valgte at rejse til Afrika.

Han blev separeret i februar 2015, hvilket var en af grundene til, at han gerne ville rejse med T1. I forbindelse med separationen solgte de deres hus. Da der var en større friværdi i ejendommen, har han en god økonomi.

Han undersøgte mange forskellige rejsemål og så i den forbindelse på pakkerejser. De bestilte flybilletterne til Nairobi i april 2015. I løbet af foråret 2015 var de en enkelt gang ude at besøge A, hvor de drak kaffe og hyggede sig. Hvordan de fik nummeret til A, husker han ikke. Det udviklede sig hurtigt til et tæt venskab, måske fordi de alle tre var meget åbne omkring de personlige problemer, som de hver især havde. A var syg og var i foråret 2015 i USA, hvor han fik behandling. Derfor kontaktede de ham først igen i august 2015 for at høre mere til den chauffør, som A kunne hjælpe dem med at få kontakt til. Det var i løbet af august 2015, at de besluttede også at tage til Zanzibar. A anbefalede dem at tage med på rejsemessen i Øksnehallen, hvor de kunne se mere på flere rejsemuligheder. De besluttede sig for at tage

tre overnatninger på Y-sted. Da han bad A om et telefonnummer eller mailadresse, tilbød A at stå for booking af opholdet. A oplyste, at det var lavsæson i november måned. Han spurgte ikke til prisen, da han gik mere op i sikkerheden, herunder at det var en dansker, der ejede stedet, og at de benyttede en chauffør, som de havde tillid til.

Foreholdt afhøringsrapport fra Den Uafhængige Politiklagemyndighed af 16. september 2016, side 2, 7. og 8. afsnit, hvorefter han skulle have forklaret blandt andet: ”Afhørte og T1 ville rejse videre efter opholdet på As sted, men de havde ikke bestemt sig for hvortil. A foreslog dem, at de kunne tage ud til en rejseudstilling i Øksnehallen, hvor As rejsebureau også ville være repræsenteret. De kunne så tale med rejsebureauet om mulige destinationer for den videre rejse, og de kunne også købe den videre rejse via rejsebureauet. Afhørte og T1 tog ud til rejseudstillingen i Øksnehallen og mødtes med A. Først senere fandt afhørte og T1 ud af, at de ville til Zanzibar efter opholdet i [Stedet], og så fandt A og B også ud af, at de også ville til Zanzibar. Afhørte og T1s plan var, at de først ville bestille den videre rejse, når de var i Afrika.” er det ikke en korrekt gengivelse. De havde inden messen i Øksnehallen besluttet at rejse til Zanzibar.

A oplyste, at det var B, der havde bestilt opholdet på Zanzibar, idet der skulle optages en fotoserie af hende til [Bladet]. Hotellet, der også nød godt af omtalen i [Bladet], betalte for Bs ophold og havde tilbudt, at han og T1 også kunne overnatte gratis på hotellet. T1 var bekymret for, at der var journalister med på rejsen.

Da T1 fortalte, hvad han havde betalt for opholdet på Y-sted, syntes han, at det var rimeligt, da [Stedet] ikke var særlig luksuriøs. De skulle nå en jeep ud til lufthavnen og havde lidt travlt, hvorfor han aldrig så fakturaen. Som han husker det, betalte han 440-450 USD for opholdet.

På det tidspunkt var han udlånt til Vagtcentralen som sagsleder. Da han kom tilbage efter ferien, sagde han til sine kollegaer, at han havde været i Afrika med T1, idet han ikke var bekendt med, at T1 havde sagt, at han havde været i Tyrkiet.

T1, A og han er stadig meget tætte venner. De ses flere gange om måneden og har blandt andet en Formel 1-klub, hvor de ser alle løb sammen. Hvis der kom en sag mod A i dag, ville han selvfølgelig ikke behandle den.

Vidnet A har forklaret blandt andet, at alle omkostninger, der afholdes på Y-sted, faktureres til hans selskab i Danmark. Derfor blev der udarbejdet en faktura, som T1 fik i forbindelse med afrejsen fra [Stedet].

I forbindelse med et voldsomt hjemmerøveri hos naboen blev hans hustru meget bekymret. Han havde ikke nogen konkret mistanke om, at gerningsmændene også havde undersøgt hans hjem. Deres hus er sikret mod indbrud, men han ville gerne drøfte forholdsregler med nogle professionelle, hvorfor han kontaktede T1. Samtidig ville han gerne takke T1 og T2, da han var glad for, at sagen mod ham var afsluttet. De havde opført sig pænt og empatisk. Han husker ikke at have tilbudt dem noget i forbindelse med besøget.

Anmeldelsen mod ham var indgivet af en afrikansk kvinde, og de kom til at tale om Afrika. Han opfordrede dem til at tage til Afrika og se den fantastiske natur, alle dyrene og det stolte afrikanske folk. Det var aldrig hans tanke, at T1 og T2 skulle betale for ophold og mad på Y-sted, men det mener han ikke, at han sagde til dem. Han husker ikke, om de talte om en chauffør i Kenya. [Bladet] ville gerne skrive en reportage om B og deres camp i Kenya. B havde hjemmefra arbejdet på at arrangere en fotoserie på Zanzibar. Det var B, der indgik aftalen med hotellet om, at de kunne bo der gratis, idet hotellet også ville nyde godt af omtalen i [Bladet].

Han mødtes senere med T1 og T2 i Øksnehallen til en rejsemesse. På det tidspunkt var han bekendt med, at T1 og T2 ville rejse til Kenya. Som han husker det, var det ham, som foreslog dem at tage med til Zanzibar.

Han kontaktede [Stedet] ved deres CEO, ..., og oplyste, at der ville komme en større delegation på syv personer. I den forbindelse har han nok nævnt, at to af personerne var politimænd. Det er i hans verden ikke ligegyldigt, hvad folk er beskæftiget med. De talte aldrig om, hvad et ophold på [Stedet] koster. Han har nået en alder og en rigdom, hvor han nyder at kunne give noget til andre mennesker, der betyder noget for ham. Foreholdt afhø-

ringsrapport af 6. juli 2016, side 4, 4. afsnit, hvorefter han skulle have forklaret blandt andet: ” Spurgt, hvorfor afhørte gav dem opholdet i Afrika, forklarede afhørte, at han havde lyst til at give dem en gave, idet han synes, at det arbejde, samfundet pålægger politiet, er hårdt og skidt.”, forklarede han, at det var korrekt gengivet.

Han vil betegne T1 og T2 som gode venner. De ser ofte Formel 1-løb sammen og ses privat sammen med deres familier. De blev hurtigt gode venner, da de talte åbent om deres personlige problemer og andre ting, som bekymrede dem. Allerede efter det første møde kunne han fornemme, at de kunne blive gode venner. Inden turen til Afrika så han dem kun på messen i Øksnehallen. Han husker ikke et grillarrangement i løbet af sommeren 2015. Det er helt sædvanligt, at han inviterer sine venner med på [Stedet]. Han har en tendens til at give sine bekendte øgenavne alt efter hvilken profession, de har.

Vidnet C har forklaret blandt andet, at det er hans opfattelse, at T1 og T2s håndterede efterforskningen mod A meget professionelt, men han fik fornemmelsen af, at de havde fælles interesser med A. Det var dog ikke noget, som fik ham til at overveje at tage dem af sagen. Han deltog ikke i afhøringen af A og er ikke bekendt med, hvor mange gange han blev afhørt.

Det var først efterfølgende, at han blev bekendt med, at T1 og T2 var ude og besigtige sikkerhedsforholdene hos A. Det ville almindeligvis være en opgave for den forebyggende enhed i ... Politi. Det er på ingen måde en opgave for afdelingen for organiseret kriminalitet eller for personfarlige sager. Det er lederen, der beslutter, hvem der mest hensigtsmæssigt udfører en given opgave. Han har før hørt, at T1 og T2 var inviteret til en grillaften hos A. Som han husker det, var det før, de rejste til Afrika.

Under den samtale han havde med T1, dagen inden de rejste til Afrika, nævnte T1 ikke, at han var blevet gode venner med A. T1 oplyste, at han skulle rejse sammen med T2, og han svarede, at han håbede, at det ikke havde noget med A at gøre. Han frarådede T1 at tage af sted. Det var vigtigt for T1, at kollegerne i øvrigt ikke vidste, at han tog til Afrika med T2 og A. T2 var på tidspunktet for rejsen udlånt til en anden afdeling. Han bekendt sagde T2 ikke til de andre kollegaer, at han skulle til - eller efter rejsen havde været i - Afrika.

Det var meningen, at sms-beskeden skulle sendes til T1s mobil. Han havde to numre på T1 og havde tidligere benyttet begge numre. Han rykkede ikke T1 for svar. Ingen af kollegaerne kunne få fat i T2 i forbindelse med en spil-aften, og de var bekymret for ham. Det var ikke nogen hemmelighed, at T2 var på ferie, og det fremgik måske også af deres interne telefonbog. Det, der var hemmeligt, var, at de var taget til Afrika. Han var ked af, at T1 fortalte ham om rejsen, og han fik det indtryk, at T1 derved ”placerede aben på hans skuldre” for at lette sin egen dårlige samvittighed. Det var hans opfattelse, at det var moralsk og etisk forkert, at T1 og T2 rejste til Afrika med A, og han rådførte sig derfor med nogle kollegaer med hensyn til, hvordan han skulle håndtere sin viden. T1 var en personlig god ven, og han havde mange betænkeligheder ved at anmelde ham. De andre sms-beskeder, som han skrev til T1 var almindelige beskeder mellem venner, og han opfattede det sådan, at han på det tidspunkt havde skrevet det, som var nødvendigt. Han overvejede ikke at sende de andre sms-beskeder til sin kollega i politiet, da beskederne efter hans opfattelse ikke indeholdt noget, der var af betydning for efterforskningen.

Vidnet E har forklaret blandt andet, at enten han, hans kollega, ..., eller deres CEO i Nairobi, ..., skal godkende, at der ydes rabat efter deres interne retningslinjer. Hvis A har venner med til [Stedet], ydes der oftest rabat. Det er A selv, der kontakter ..., hvis han planlægger at besøge [Stedet] sammen med nogle venner. De skal bruge navne på de pågældende, når de booker opholdet. Et normalt ophold i [Stedet] inkluderer to safarier og tre måltider om dagen. Når A har sine venner med, er der oftest flere aktiviteter. Hvis det er studerende, der opholder sig i [Stedet], betaler de alene et beløb, der svarer til udgifterne til mad. Forevist reservation summary af 22. oktober 2015 vil han umiddelbart mene, at der alene er taget betaling for transfer. Han ved ikke, om beløbet på 13.416 USD svarer til omkostningerne for hele selskabet.

November måned er typisk deres lavsæson. Der kan være dage, hvor de ikke har nogen gæster. I november måned kan man også få flybilletter til halv pris. Man vil kunne få en returbillet til 240-250 USD i lavsæsonen.

Der er ikke noget usædvanligt ved, at der opgives kaldenavne på de gæster, som sammen med A besøger [Stedet].

Landsrettens begrundelse og resultat

Efter bevisførelsen lægges det til grund, at begge de tiltalte deltog i afhøringen af A den 18. september 2014 i forbindelse med den sigtelse for menneskehandel, der var rejst mod A, og at A enkelte gange kontaktede de tiltalte telefonisk i løbet af december 2014 for at høre til sagen, hvor der skete endelig påtaleopgivelse den 9. februar 2015. Det lægges endvidere til grund, at A på ny kontaktede de tiltalte i marts 2015, da hans nabo havde været udsat for et hjemmerøveri, og da han gerne ville takke de tiltalte for, dels at sagen mod ham var afsluttet, dels at de tiltalte havde opført sig pænt og empatisk. De tiltalte besøgte herefter A, hvor han i løbet af det 2-3 timer lange besøg foreslog de tiltalte, at de kunne besøge Y-sted i Kenya, som han ejer. A har forklaret, at det var hans tanke, at de tiltalte ikke skulle betale for opholdet, hvilket han dog ikke udtrykkeligt gav udtryk for. Endelig lægges det til grund, at de tiltalte den 7. april 2015 købte flybilletter til Nairobi, Kenya, uden samtidig at booke hotelophold.

På denne baggrund lægger landsretten til grund, at det var mødet med A i marts 2015, der førte til, at de tiltalte kort tid derefter købte flybilletter til Nairobi.

På grundlag af reservation summary fra Y-sted til T1 og den af A afgivne forklaring lægger landsretten til grund, at de tiltalte alene betalte 666 USD, svarende til omkostningerne til transport til og fra Nairobi, og at de hverken betalte for selve opholdet på [Stedet] - måltider inkl. drikkevarer, safariture eller helikoptertur, der derfor var en gave fra A.

Det lægges som ubestridt endvidere til grund, at de tiltalte heller ikke betalte for hotelopholdet på [Stedet] på Zanzibar. Efter forklaringerne lægges det yderligere til grund, at A og B selv fik opholdet foræret af hotellet mod, at B medvirkede i en artikel i [Bladet] og dermed til markedsføring af hotellet, og at det var A og B, der inden afrejsen fra Danmark inviterede de tiltalte med til Zanzibar i forlængelse af opholdet på [Stedet], hvorved de tiltalte også fik adgang til vederlagsfrit at overnatte på hotellet. Landsretten finder, at de tiltalte derved modtog en gave eller anden fordel.

Der findes ikke grundlag for at tilsidesætte opgørelsen af værdien af det modtagne, hvis samlede værdi dermed udgjorde 26.661 kr.

Efter de tiltaltes egne forklaringer og As forklaring lægges det til grund, at de tiltalte og A i tiden mellem besøget i marts 2015 og afrejsen til Nairobi i november 2015 alene havde

begrænset kontakt. A har endvidere forklaret, at det først var under og efter rejsen, at han og de tiltalte udviklede et venskab. På den baggrund finder landsretten, at gaverne fra A til de tiltalte ikke eller ikke i det væsentlige blev givet alene på grund af et allerede udviklet venskab mellem dem, men havde sammenhæng med de tiltaltes deltagelse i efterforskningen af sagen mod A. Landsretten finder herefter og henset til værdien af gaverne, at det var uretligt, at de tiltalte modtog gaverne fra A.

På denne baggrund og henset til den tidsmæssige sammenhæng mellem den endelige påtaleopgivelse i februar 2015 i sagen mod A og de tiltaltes besøg hos A i marts 2015, der førte til, at de tiltalte købte flybilletter til Nairobi i april 2015, finder landsretten, at de tiltalte, allerede da de købte flybilletterne, må have anset det for overvejende sandsynligt, at de – således som det også var As hensigt – ville få opholdet på Y-sted på særligt favorable vilkår, hvilket blev bekræftet ved deres afrejse fra [Stedet], og at dette havde sammenhæng med deres deltagelse i den afsluttede efterforskning af sagen mod A.

Tilsvarende må de tiltalte have anset det for overvejende sandsynligt på det tidspunkt, hvor de fik besked om, at de ikke skulle betale for det første hotelophold på Zanzibar, at der var tale om en gave eller anden fordel, der også havde sammenhæng med deres deltagelse i den afsluttede efterforskning af sagen mod A.

De tiltalte findes herefter skyldige i overtrædelse af straffelovens § 144 i overensstemmelse med den rejste tiltale.

Straffen findes passende at kunne fastsættes til fængsel i 20 dage.

Landsretten har ved strafudmålingen på den ene side lagt vægt på sagens karakter og gavernes værdi og på den anden side lagt vægt på, at der er tale om efterfølgende modtagelse af gaver eller anden fordel, at de tiltalte ikke i øvrigt har udført pligtstridige handlinger, og at de tiltalte ikke bestrider ledende stillinger i politiet.

Fuldbyrdelsen af straffen udsættes og bortfalder efter en prøvetid på 1 år som nedenfor bestemt, jf. straffelovens § 56, stk. 1 og 2, uden vilkår om samfundstjeneste. Der er i den

forbindelse lagt vægt på de tiltaltes særdeles gode personlige forhold og deres mere underordnede stillinger i politiet.

T h i k e n d e s f o r r e t :

T1 straffes med fængsel i 20 dage.

Fuldbyrdelsen af straffen udsættes og bortfalder efter en prøvetid på 1 år fra landsrettens dom på betingelse af, at tiltalte i prøvetiden ikke begår nyt strafbart forhold.

T2 straffes med fængsel i 20 dage. Fuldbyrdelsen af straffen udsættes og bortfalder efter en prøvetid på 1 år fra landsrettens dom på betingelse af, at tiltalte i prøvetiden ikke begår nyt strafbart forhold.

De tiltalte skal betale de dem vedrørende sagsomkostninger for landsretten.

Retten i Helsingør

DOM

afsagt den 1. september 2017

Retten nr. 1-844/2017

Politiets nr. SAK-2016-321-2212

Anklagemyndigheden

mod

T1

og

T2

Der har medvirket domsmænd ved behandlingen af denne sag.

Anklageskrift er modtaget den 26. april 2017.

T2 og T1 er tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 144, ved i perioden fra marts 2015 til den 29. november 2015 i deres egenskab af polititjenestemænd i ... Politi, X-vej i Y-by, i forening og efter aftale uberettiget at have modtaget og gjort brug af en gave eller anden fordel fra A, boende Z-vej i ..., som de forud herfor dels havde foretaget en strafferetlig efterforskning imod, dels havde foretaget en politimæssig sikkerhedsrådgivning af. Gaven bestod i:

- Et gratis ophold på Y-sted i Kenya i perioden fra den 23. - 26. november 2015 til en samlet værdi af ca. 22.500 kr. samt
- Et gratis hotelophold på Z-sted på Zanzibar i perioden fra den 26. - 29. november 2015 til en samlet værdi af ca. 4.161 kr.

Herved tilsidesatte de groft de tjenesteplichter om modtagelse af gaver, som fremgår af Rigspolitiets retningslinjer for modtagelse af gaver i dansk politi.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om straf.

De tiltalte har nægtet sig skyldige.

Sagens oplysninger

Der er afgivet forklaring af de tiltalte og af vidnerne A, B, ... C, D, F og E.

Sagen er hovedforhandlet den 28. august og den 1. september 2017.

Forklaringerne er i retsbogen gengivet således

Tiltalte **T1** forklarede, at han har været ansat ved politiet i 38 år. På tidspunktet for anmeldelsen var ansat ved ... Politi ved afdelingen for organiseret kriminalitet og havde været der i 6 år. Han delte kontor med T2. De var både private venner og kolleger.

Han fik sagen vedrørende menneskehandel, hvor A var sigtet, tildelt af C. Han kendte ikke A i forvejen. Det var ... C, der bad ham om, at A's kaldenavn skulle være "... " af hensyn til, at pressen ikke skulle kende til sagen mod ham. Selve afhøringen af A foregik på Y-by Politistation, hvortil A og dennes advokat var indkaldt. Han faldt i hak med A, men de blev ikke venner. Han udleverede ikke sine personlige kontaktoplysninger til A. Tiltalte havde ikke yderligere kontakt med A førend sagen var afgjort. På et tidspunkt ringede A og rykkede for afgørelsen af sagen. Så vidt tiltalte ved, havde T2 ikke kontakt med A. T2 støttede tiltalte i forbindelse med arbejdet med sagen om menneskehandel.

Da omgørelsesfristen efter afgørelsen var udløbet, ringede A til tiltalte på politigården i forbindelse med et hjemmerøveri, som hans nabo havde været udsat for. A var nervøs for, om det samme kunne ske for ham. A var meget urolig og havde endvidere observeret fodspor i sneen ved sit hjem. Tiltalte kendte til hjemmerøveriet, men efterforskningen foregik i en helt anden afdeling. A bad tiltalte om at komme til hans hjem og yde sikkerhedsrådgivning. Tiltalte vidste ikke, hvorfor A lige præcis ringede til ham og ikke en anden - måske følte han sig godt behandlet.

Efter arbejdstid kørte tiltalte og T2 til A's hjem. De kørte derhen i en tjenestebil, idet de var på vej hjem til Y-by efter at have været på tjeneste i København. Der blev ikke udfærdiget en rapport omkring besøget hos A - det var ikke en politisag. De talte med A om, hvordan han kunne sikre sit hjem. De undersøgte vinduer og døre og rådgav ham generelt. De talte endvidere med A om dennes ...sygdom. De fik en hyggelig sludder. Tiltalte nævnte i den forbindelse, at han godt kunne tænke sig at rejse ud i verden og se nogle nye ting. De talte om filmen "Bucket List", der handler om at tage ud og opleve verden, inden man bliver for gammel. Til dette svarede A, at han havde "et [Sted]" i Afrika og at dette ville være et godt sted at tage hen. Han sagde, at han kunne skaffe dem en "safe chauffør" i Afrika, hvis de skulle få brug for det. B var også til stede.

I april måned besluttede tiltalte og T2 sig for, at de ville til Kenya og videre til Zanzibar. Det var på dette tidspunkt ikke meningen, at de skulle til A's Y-sted. T2s datter havde en veninde, der var guide på Zanzibar, som muligvis kunne hjælpe dem i forbindelse med rejsen, og det var en af grundene til, at de valgte Zanzibar som rejsemål.

Foreholdt sin forklaring til rapport, ekstrakt 1, side 32, 4. afsnit, hvor tiltalte har forklaret, at de ikke bestilte noget hotel hjemmefra, fordi det lå i luften at de kunne bo på [Stedet], bekræftede tiltalte, at det var korrekt, at han havde forklaret sådan.

De havde udelukkende bestilt flybilletter til at starte med - resten ville de bestille hen ad vejen. De undersøgte først hotelovernatninger, da de var i Afrika. Tiltalte havde fortalt sin familie om Afrika-turen, men ikke sine kolleger eller andre.

Foreholdt sin forklaring til rapport, ekstrakt 1, side 32, bekræftede tiltalte, at han først fortalte sin familie, at han skulle til Afrika fjorten dage før afrejse.

Efter flybilletterne var bestilt, talte de først med A i august / september måned. De ville tale med ham om safe-chaufføren og A inviterede dem hjem til ham for at tale om det. De var også til et grillarrangement og så ham omkring 3-4 gange i denne periode. De udviklede et venskab.

A forklarede ved første møde, at han kunne skaffe en safe-chauffør, der kunne køre dem fra lufthavnen og eventuelt til [Stedet]. Han kunne også køre dem andre steder. Det ville koste 700 - 1.000 kr. De talte ikke om priser iøvrigt. Det fandt de først ud efter de kom til Afrika.

De har ikke talt om økonomien for Afrika-turen med A - kun i forhold til, at de ikke skulle betale for opholdet på Zanzibar. På et tidspunkt ringede A og fortalte til T2, at han og B også ville tage til Zanzibar. Det var ikke meningen til at starte med, at de skulle rejse sammen eller mødes dernede. A spurgte, om de ville følges derned i samme fly. Det ville tiltalte og T2 gerne - de betalte selv for deres flybilletter.

Det var nok i oktober måned, at det blev oplyst, at hotellet på Zanzibar skulle promoveres og at opholdet på hotellet derfor ville blive gratis. Da de oprindeligt talte med A om safe-chaufføren kom det også frem, at de gerne ville bo på Y-sted. De talte ikke nærmere om aktiviteterne på stedet eller hvad, de skulle lave dernede. Tiltalte kunne godt tænke sig en ballontur, men det talte han ikke med A om.

Transporten fra [Stedet] til Zanzibar blev først drøftet, da de var på [Stedet]. Det var ikke planlagt hjemmefra. Tiltalte talte ikke med A om prisen for opholdet på [Stedet].

Før afrejsen havde tiltalte kun talt med sin familie om rejsen. Han ønskede ikke, at folk - deriblandt journalister - skulle vide, at han skulle rejse med A. Han fortalte heller ikke sine kolleger om turen. Tiltalte fik af vide af B, at der skulle journalister med på turen, idet der skulle promoveres et hotel på Zanzibar og laves en artikel om Y-sted. Tiltalte synes ikke, at det var en god idé, at der skulle journalister med. Det var en privat rejse, som der ikke skulle sladres om.

På [Stedet] blev de indkvarteret i et møbleret telt. De skulle have tre overnatninger på [Stedet]. Under opholdet var de på to ture med en safari-vogn for at se elefanter og løver. De var også ude og se en landsby og en solnedgang på en slette. A's ansatte var med som guide på turen sammen med A og B, nogle andre venner samt journalisterne. Der var ikke andre gæster på [Stedet] - tiltalte fandt efterfølgende ud af, at der var lavsæson. Der blev ikke talt om, hvad de skulle betale for at bo på [Stedet].

Forevist såkaldt "reservation summary" og om det er en faktura, jf. ekstrakt 2, side 11, forklarede tiltalte, at han opfattede det som en afregning for transport og ophold. Han kikkede ikke på afregningen men betalte omkring 400 dollar selv og tog samme beløb i T2s pung - det vil sige ca. 800 dollar i alt. Dette dækkede ophold og transport, herunder flybillet fra [Stedet] til Nairobi, hvorfra flyet til Zanzibar afgik. Tiltalte ved ikke, hvordan tallene i afregningen var fremkommet herunder tallet 396 dollars. De betalte for flyet fra [Stedet] til Zanzibar. A oplyste, at billetten kostede omkring 500 kr. - det var billigere at flyve til Nairobi end at køre i bil. Receptionen bad om 800 dollars og det betalte han.

Forevist ekstrakt 2, side 11, forklarede tiltalte, at han ikke havde set denne note tidligere om, at han og T2 var "policemen".

Udover denne faktura forklarede tiltalte, at han ikke havde modtaget andre fakturaer.

Tiltalte er bekendt med reglerne omkring modtagelse af gaver. Efter at have været hos A første gang i forbindelse med sikkerhedsrådgivningen, blev tiltalte tilbudt en flaske vin af A, som han takkede nej til.

Tiltalte er kollega med C og er også privat ven med ham. Han fortalte C om turen til Afrika to dage før de tog afsted til Afrika. Dette gjorde han, fordi han ville sikre sig, at C privat vidste, at han tog af sted i det tilfælde, at [Bladet] ville skrive om det. Han var på privat besøg hos C, da han fortalte om rejsen. C spurgte om turen var ”i orden” og det fortalte tiltalte, at det var og at de betalte det hele selv. C reagerede ikke negativt på beskeden om turen, og han fik efterfølgende sms, hvor han ønskede ham en god tur. C havde altså ingen kommentarer til turen.

Foreholdt tillægsekstrakt, side 2, SMS besked fra C, forklarede tiltalte, at beskeden blev sendt til hans søn. Han havde ikke modtaget denne besked og han vidste ikke, hvorfor beskeden blev sendt til hans søn.

Efter hjemkomsten havde tiltalte flere samtaler med C, som fortalte, at han var gået videre til ledelsen og at sagen var sendt til den Uafhængige Politiklagemyndighed. C var bange for, at pressen skulle finde ud af det.

Det er korrekt, at A og tiltalte var venner før afrejsen. De havde set hinanden 3-4 gange og havde herunder været til morgenkaffe og til grillaften. Der har også været flere telefonsamtaler. De kom godt overens med hinanden.

Tiltalte har talt med A om sagen efter tiltalte blev afhørt. De har været sammen 15-20 gange efter hjemkomsten. Tiltalte har appelleret til A og B at alt skulle frem.

Adspurgt af forsvareren forklarede tiltalte, at det er rigtigt, at han tog 400 dollar fra T2s pung og 400 dollar fra hans egen pung i forbindelse med betalingen for turen.

Foreholdt ekstrakt 1, side 33 øverst, forklarede tiltalte, at det er rigtigt, at han betalte 800 - 900 dollar, nok nærmere 900 dollars.

Foreholdt tillægsekstrakt, bilag 2, 6, side 16, forklarede tiltalte, at hvis de bestilte drikkevarer og lignende blev dette tillagt regningen og betalt separat. Ophold, vasketøjsservice og mad var inkluderet i prisen.

Adspurgt af forsvareren, advokat Cumberland, og foreholdt ekstrakt 1, side 11, forklarede tiltalte, at han ikke har bidt mærke i de opgjorte beløb.

Vedrørende mødet om rådgivningen omkring sikkerhed forklarede tiltalte, at de var der i omkring 2 timer. Der var både plads til politiforretning og almindelig hyggesnak. De talte om helbred, hunde etc. A var interesseret i at få en politihund. A havde ... og tiltalte havde selv været syg, så det talte de en del om. På den måde delte de private emner. Venskabet udviklede sig, fordi de kunne lide hinanden og fordi de havde mange ting til fælles, eksempelvis aktiehandel. Tiltaltes søn har også besøgt A og tiltalte har mødt As familie. De har været til grillaften hos A, fødselsdage og set Formel 1 sammen.

Efter 2015 har tiltalte ikke været i As hjem som politimand – udelukkende i privat henseende. A og B og de øvrige gæster havde været i Kenya et par dage før tiltalte og T2 ankom. Det var et hyggeligt ophold.

Tiltalte vil kalde venskabet med A meget varmt, de nyder hinandens selskab og er bedste venner.

Tiltalte havde ikke gjort sig forestillinger om prisen for opholdet på [Stedet]. Han skænkede det ikke en tanke og ville betale det, det kostede. Det var meget primitive forhold de levede under på [Stedet]. De boede i telt og toilet var under åben himmel. Efter at have betalt de 800 dollar fik tiltalte udleveret bilaget / fakturaen. Han kiggede ikke nærmere på det og bed ikke mærke i beløbets størrelse. Fraregnet udgiften til safe-chaufføren og flybilletten fra [Stedet] til Nairobi ville det svare til, at opholdet kostede ca. 4 - 500 dollars for 2 mand i 3 nætter, hvilket han syntes var en rimelig pris. T2 var ikke til stede, da tiltalte afregnede. Tiltalte tog pengene fra T2s pung. T2 undrede sig ikke over prisen.

Turen i Zanzibar betalte de ikke for. Det var gratis – fordi det var en del af promoveringen af et hotel. A sagde, at de ikke skulle betale noget.

Tiltalte har været meget samarbejdsvillig under afhøringerne i sagen. Han havde ikke en advokat til stede ved den første afhøring – han havde ikke troet, at sagen ville udvikle sig på denne måde.

Tiltalte forklarede, at de ikke havde noget med reklamefremstødet at gøre. På Zanzibar var de kun på hotellet, der var ikke nogle udflugter arrangeret. De betalte selv for frokost og drikkevarer. På det første hotel bestilte de efterfølgende hotel i Zanzibar by, hvor de efterfølgende havde et ophold, efter A og B tog hjem. Efter opholdet der tog de videre til et to-dages ophold i Nairobi by. Herefter tog de hjem.

Da han kom hjem fortalte han til sine kollegaer, at han havde været i Tyrkiet. Han ville ikke fortælle omkring Afrika-turen fordi han ikke ønskede nogle "historier".

Tiltalte **T2** forklarede, at han har været ansat ved politiet siden 1983. Han har været ansat som efterforsker ved afdelingen for organiseret kriminalitet siden 2007. Han delte kontor med T1 og de var venner og sås privat.

I forbindelse med afhøringen af A i sagen omkring menneskehandel, talte de ikke privat med A udover en kort samtale om aktiehandel. De udleverede ikke private kontaktoplysninger.

På et tidspunkt ringede A til T1. Af sikkerhedsmæssige årsager kører man altid to afsted sammen og derfor tog han med på besøg hos A. A var bekymret fordi hans nabo havde haft et hjemmerøveri. Tiltalte kendte sagen, men havde ikke været efterforsker på sagen. Der var ikke nogen særlig grund til, at det var tiltalte og T1 der skulle ud til A udover, at A ringede til T1. De tog ud til A på vej hjem fra København. De var der omkring kl 15. Han husker ikke, hvordan det blev registreret i tidssystemet. Under besøget hos A begyndte T1 og A at tale sammen om sygdom. De talte om filmen "Bucket List" med bl.a. Morgan Freeman. De talte alle tre om Formel 1, aktier og jagt. De kom godt ud af det med hinanden og det var her venskabet tog sin begyndelse. De talte om, at tiltalte og T1 godt kunne tænke sig at komme ud og rejse sammen. A anbefalede dem, at de skulle rejse til Afrika. Han foreslog, at de kunne bo i hans [Sted]. Der blev ikke talt om priser, men tiltalte opfattede det som at A reklamerede for stedet og at der selvfølgelig skulle betales - han er jo forretningsmand. De talte også om muligheden for en safe-chauffør. A fortalte at han kunne bistå med kontakten til en chauffør, man kunne stole på.

Tiltalte forklarede, at han forinden havde set, hvad pakkerejser til Afrika kostede, eksempelvis i Sydafrika. Prisen ville være omtrent 1.000 kr. pr. person pr. døgn. Måske kunne man få det billigere, hvis man rejste i lavsæsonen. Undersøgelsen af priser skete efter flybilletterne var bestilt.

Han undersøgte ikke, hvad det kostede, at overnatte på A's [Sted].

Foreholdt ekstrakt 2, side 21, "ground package rates" (priser fra [Stedet]) med en pris på 559 dollars pr. dag, forklarede tiltalte, at han ikke havde undersøgt priserne på [Stedet]. Heller ikke da det blev fastlagt, at de skulle booke et ophold på [Stedet]. Han forestillede sig ikke, at det kunne koste mere end 1.000 kr. pr. overnatning.

Efter afhøringen var A vist til undersøgelse for ... i en periode men i august kontaktede de A for at få telefonnummeret til safe-chaufføren. Han inviterede tiltalte og T1 til grillaften. De talte om turen. A spurgte, hvor længe de havde tænkt sig at være i Afrika. Han rådede dem til blot at tage afsted og se, hvor længe de havde lyst til at blive, når de kom derved. A sagde intet om priser, hverken angående chaufføren eller opholdet på [Stedet]. Tiltalte og T1 spurgte heller ikke om det, de ville bare betale det, det kostede.

Udover grillaftenen huskede tiltalte ikke, hvornår de så A igen. Han ringede dog i september og fortalte, at han også ville være til stede under deres ophold. B, hendes far og nogle journalister ville også være der. Tiltalte var bekymret over, at der skulle være journalister til stede. Han talte med T1 om det og med sin familie. Tiltalte havde ikke lyst til at blive profileret i pressen. Han sagde ikke noget om dette til A.

De var venner med A før afrejsen. De blev bedste venner under opholdet i Afrika.

Foreholdt ekstrakt 1, side 27, forklarede tiltalte, at de var venner inden afrejsen og blev bedste venner under turen. De havde mange fælles interesser.

Tiltalte og T1 havde talt om, at de også gerne ville tilføje et badeferie-ophold til opholdet på [Stedet]. Tiltalte havde en kontakt i Zanzibar og de besluttede sig for, at de ville tage hertil. Det var ikke As forslag.

Før afrejsen mødtes tiltalte, T1, A og B til en rejsemesse i Øksnehallen. Det var her de besluttede sig endeligt for, at de ville tage til Zanzibar, der ligger blot en times flyvning fra Nairobi.

Efterfølgende blev tiltalte ringet op af A, som fortalte at de havde booket billetter til Zanzibar og om de ville følges med dem. Det blev tiltalte og T1 enige om, at det var en god ide. De bookede billetter til den samme flyafgange. Herefter ringede A og sagde, at de ikke skulle betale for hotellet. A gav udtryk for, at han ikke ville have penge for noget, som A havde fået gratis.

Tiltalte har aldrig tidligere modtaget gratis udlandsophold.

Chaufføren i [Stedet] havde fortalt, at det kostede 100 dollar at blive transporteret.

I [Stedet] boede de under samme forhold, som de øvrige gæster. De var på fire ture under opholdet, muligvis fem ture. De så dyr og solnedgange. Der blev taget mange billeder af journalisterne under opholdet.

På et tidspunkt spurgte B om de ville køre eller flyve til lufthavnen, når de skulle til Zanzibar. Det var lige så billigt at flyve, så det valgte han og T1 at gøre.

Det var T1, der sørgede for afregningen. Han var ved at pakke, mens T1 tog penge fra tiltaltes pung. Det kostede omkring 900 dollars. Han syntes det umiddelbart lød rimeligt. Han tænkte ikke mere over det og så ikke regningen.

Foreholdt ekstrakt 1, side 17, forklarede tiltalte, at det er rigtigt, at han har forklaret sådan. Det var en rimelig pris de betalte for opholdet.

Da de var i Zanzibar bestilte tiltalte hotellet på nettet.

Han har fortalt om rejsen til familie, venner og kollegaer. Det har han gjort både før og efter turen. Han fortalte ikke, at de skulle rejse med A. Det var sent i forløbet, at de fandt ud af, at A skulle med. Han har fortalt om det efter turen og alle har spurgt ind til, hvorvidt det var en god tur. Der er ingen der har ladet sig mærke med noget.

Tiltalte er bekendt med retningslinjerne omkring modtagelse af gaver. Han har aldrig modtaget noget.

Tiltalte har ikke talt med C.

Han har set A flere gange siden turen, senest i går. De har talt generalt om turen - om, hvor grotesk det hele har været.

Adspurgt af forsvareren, advokat Cumberland, forklarede tiltalte, at han er venner med T1. Han er hans bedste ven. De er meget sammen og har rejst sammen. På stationen bliver han og T1 kaldt ... og De har lavet en liste, inspireret af filmen. Listen indbefatter ting, de gerne vil lave sammen gennem livet. De har set filmen sammen. I den periode blev tiltalte separeret og derfor ville tiltalte meget gerne have en ny rejsefælle. T1s helbred skrantede og der var mange gode grunde til, at de skulle opleve nogle ting sammen.

Tiltalte har en god økonomi. Han har investeret i aktier og har over en million til rådighed.

Tiltaltes indtryk af sagen omkring menneskehandel mod A, var at denne ikke var sandfærdig og at der ikke var noget rigtigt i den unge kvindes anklager.

Tiltalte forklarede, at [Stedet] i Afrika giver et underskud for A.

Tiltalte forklarede, at der var en rigtig god kemi mellem ham, A og T1. De blev meget fortrolige med det samme. Tiltalte kender ikke As bevæggrunde for at betale opholdet i Zanzibar.

Det havde stor betydning for valg af rejsemål, at A kunne supplere med kontakt til en troværdig chauffør. Det kan være farligt at rejse i Afrika og tiltalte havde brug for tryghed.

Tiltalte forklarede, at priserne, som han havde undersøgt på pakkerejser, stemte fint overens med de priser, de betalte for opholdet på [Stedet] i Kenya.

Tiltalte har ikke haft vidende om, at der blev givet rabat på [Stedet]. A har heller ikke givet udtryk for, at han har givet dem en del af turen som en gave. Det var først, da tiltalte kom hjem, at det gik op for ham, at A havde betalt for opholdet. Han konfronterede A med dette efter hjemkomsten, hvortil A svarede, at det ikke havde kostet ham noget - det var hans sted, teltet stod tomt og det kostede ham, hvad der svarede til to måltider mad, og det havde han vel lov til at forære til sine venner.

Tiltalte forklarede, at han var meget ked af denne sag.

A forklarede, at han i 2013 / 2014 blev afhørt omkring en sag vedrørende menneskehandel. Han mødte til afhøring med sin beskikkede forsvarer. T2 og T1 var til stede ved afhøringen. Han kendte dem ikke i forvejen. Ved slutningen af afhøringen røg han en cigaret med de to tiltalte og de kom til at tale om aktiehandel. De tiltalte fortalte, at de også beskæftigede sig med aktiehandel. De talte ikke om [Stedet] i Kenya eller andre rejsemål. Han fik ingen kontaktoplysninger af de tiltalte. Sigtelsen for menneskehandel var et chok for ham og det kom hurtigt ud i pressen. Han kontaktede politiet. Han havde fået den opfattelse, at de tiltalte også synes det var dårligt, at det var sluppet ud til pressen. Han kontaktede de tiltalte et par

gange telefonisk i efteråret 2014 for at høre, hvad der skete med sagen. De beklagede, at oplysningerne var kommet til pressen og at sagsgangen var langsommelig. Han mærkede deres forståelse og medfølelse og han syntes godt om dem.

I december 2014 blev han underrettet om, at sagen mod ham var afsluttet. I marts 2015 kontaktede han de tiltalte, fordi hans kone følte sig utryk. Han ville også gerne fortælle dem, at han var glad for at sagen var afsluttet og at han havde fået god behandling fra deres side. Han huskede ikke, hvem af dem han talte med. Han mener, at han ringede til Y-by Politistation og blev omstillet til en af dem. De kom hjem til ham om eftermiddagen. De talte om sagen, der havde været mod ham. De talte også om et røveri. Han huskede ikke, om de talte om sikkerhed i huset. De var ikke rundt og tjekke sikkerheden i huset. De har muligvis talt om samfundet generelt og om helbredet. De talte om Afrika og om, hvor dejligt et kontinent det var. De tiltalte gav ikke udtryk for at de ville til Afrika. Han opfordrede dem til at tage til hans [Sted] i Afrika og opleve landet og folket. De talte ikke om konkrete ting, såsom muligheden for at han kunne skaffe en safe-chauffør.

Foreholdt ekstrakt 1, side 47, forklarede vidnet, at det er korrekt, at han under besøget i marts 2015 tilbød de tiltalte et ophold i telt i hans [Sted] - det ville ikke koste ham andet end kosten. Det var ikke hans tanke, at de skulle betale for opholdet, men han sagde ikke noget til de tiltalte omkring dette. Der blev ikke talt om andre detaljer på rejsen eller om Zanzibar. Det var heller ikke meningen, at han og B skulle med på turen - det blev først arrangeret langt senere.

De tiltalte kontaktede ham på et tidspunkt og fortalte, at de havde købt billetter til Kenya. Vidnet ville gerne tage med dem på denne tur - de kunne lave ting sammen og det kunne være hyggeligt.

Vidnet havde købt rejsebureauet, ..., og på et tidspunkt mødtes han med de tiltalte i Øksnehallen for at se på rejser og rejsemål. Herefter begyndte de også at tale om muligheden for at tage til Zanzibar.

Vidnet har ikke sagt til de tiltalte, at opholdet på [Stedet] er gratis. Det var en invitation fra vidnets side og derfor en selvfølge at de ikke skulle betale for opholdet.

Vidnet havde i forbindelse noget markedsføring fået foræret et ophold i Zanzibar. Han husker ikke, hvornår han fortalte de tiltalte, at de kunne komme med og bo på hotellet i Zanzibar uden beregning.

Det var først efter turen til Afrika at han begyndte at se de tiltalte jævnligt under venskabelige forhold.

Vidnet arrangerede en safe-chauffør for de tiltalte, når de ankom til Kenya. De talte ikke om prisen kørslen til [Stedet]. De tiltalte klarede selv det hele, også betalingen. Vidnet og B var allerede på [Stedet].

Vidnet havde meddelt [Stedet], at han medbragte to gæster til [Stedet]. Han gav ikke direkte besked til [Stedet] om, at de tiltalte ikke skulle betale. Vidnet vidste slet ikke, at de tiltalte var blevet præsenteret for en regning. Fotografen og journalisten har heller ikke betalt for opholdet på [Stedet].

[Stedet] indeholder 22 telte med dobbeltsenge. Alle telte er ens indrettet og på primitiv vis.

Foreholdt ikke fremlagt foto, tillægsekstrakt, side 37, bekræftede vidnet, at dette er en korrekt afbildning af teltet.

Under opholdet var de på ture i området for at se dyr. De var otte personer i bilen. De var også med ude og flyve i vidnets helikopter.

Vidnet fortalte de tiltalte, at der var journalister med. De tiltalte udtrykte ikke undren overfor dette. De holdt sig dog lidt i baggrunden.

Foreholdt ekstrakt 2, side 11, forklarede vidnet, at beløbets størrelse stemmer overens med transportomkostninger. Det kan godt passe, at man betaler 270 dollars for flyveturen fra [Stedet] til Nairobi, men vidnet er usikker på, hvad beløbet dækker over. Foreholdt side 12 forklarede vidnet, at han ikke har givet [Stedet]s personale besked om, at de tiltalte var politifolk.

Vidnet så de tiltalte regelmæssigt efter de kom hjem fra Afrika.

Foreholdt ekstrakt 1, side 49, forklarede vidnet, at det er korrekt, at han har forklaret sådan. Han talte med de tiltalte omkring sagen ved en middag som han inviterede dem til.

Vidnet ville ikke have, at de tiltalte skulle betale for rejsen. Han har ofte venner og forretningsforbindelser med på [Stedet].

Adpurgt af forsvareren, advokat Koch og foreholdt ekstrakt 1, side 49, forklarede vidnet, at det er korrekt, at han har forklaret, at det store beløb på fakturaen dækker over det samlede beløb for alle tilstedeværende gæster; han selv, B, Bs far, to journalister og de to tiltalte.

[Stedet] er en underskudsforretning.

Adpurgt af forsvareren, advokat Cumberland, bekræftede vidnet at han under mødet i marts 2015 blev glad for de tiltalte og de havde en god relation. De talte om helbred, politik og andet. Allerede efter dette første besøg kunne vidnet mærke, at der var grobund for et venskab. Det er korrekt, at han inviterede de tiltalte til et grillarrangement på et senere tidspunkt og at han også har inviteret dem til Øksnehallen for at se på eventuelle rejsemål. Derudover har de talt en del i telefon sammen og vidnet så de tiltalte som venner allerede før de rejser til Afrika.

Under Afrika-turen udviklede venskabet sig og blev stærkere. Vidnet havde tit venner og forretningsforbindelser med på [Stedet] og de betalte aldrig for disse ophold.

Opholdet på Zanzibar var gratis for vidnet og derfor ville han naturligvis ikke tage mod betaling fra de tiltalte og dermed "tjene penge på dem" - dette ville være uetisk.

Foreholdt ekstrakt 2, side 21, forklarede vidnet, at de anførte beløb godt kan passe. Det kan fås billigere. Hvis det f.eks. er dyrefolk eller forskere fra universitetet er prisen 70 dollars pr. nat.

B forklarede, at hun var med på [Stedet] og på Zanzibar. Det er rigtigt, at de tiltalte var hjemme hos hende og hendes mand privat til kaffe. Der havde været nogle indbrud i området

og hendes mand ønskede at tale med de tiltalte vedrørende sikkerheden i huset. Hun havde ikke mødt de tiltalte tidligere, men vidste godt, at de havde været involveret i sagen om menneskehandel mod hendes mand. De talte om mange forskellige ting den eftermiddag. Efter de havde talt om sikkerheden talte de om mange andre ting. De talte ikke om sagen mod A.

De talte om Afrika og A fortalte, at han havde "et [Sted]" i Kenya. Hun huskede ikke, om det blev sagt, at de skulle komme derned. Det var A, der bragte emnet Afrika på bane. De tiltalte gav udtryk for, at de godt kunne tænke sig at rejse sammen, men Afrika blev ikke nævnt specifikt. Efter mødet i marts sås de jævnligt; vidnet, hendes mand og de to tiltalte over de næste 7 måneder. Efter det første "kaffemøde" mødtes de ca. en måned senere til grill-aften - måske i august /september. De mødtes hos vidnet til forskellige middage og de var til en rejsemesse i Øksnehallen sammen, hvor A deltog, idet han har rejsebureauet Under turen til messen, talte de en del om Afrika. Vidnet talte med ... fra ... om Afrika. Omkring oktober havde de tiltalte bestilt en rejse til Afrika, som de fortalte om. Det havde længe været meningen, at vidnet og hendes mand skulle til Afrika med [Bladet]. Det var A, der sagde, at de skulle afsted. Det var et tilfælde, at de tog afsted på samme tidspunkt som de to tiltalte. I forbindelse med messen foreslog vidnet, at de også skulle tage til Zanzibar. De ville få gratis billetter. Vidnet fandt ud af, at de tiltalte også var i Afrika, når vidnet og A var dernede. Vidnet foreslog A, at de tiltalte kunne tage med dem til Zanzibar. A tog kontakt til de tiltalte vedrørende dette. [Bladet] var også med på Zanzibar, og fik umiddelbart før afrejsen af vide, at vidnet havde nogle andre venner, som også skulle med på rejsen.

Adspurgt af forsvareren, advokat Cumberland, forklarede vidnet at eftermiddagskaffen i marts stod på i et par timer. Der var god kemi mellem dem alle og de talte godt sammen. Vidnets opfattelse var, at de blev venner og kontakten blev hyppigere. Vidnet lavede mad til dem. De inviterede også de tiltalte til grillaften. På messen gik de alle rundt sammen, talte og spiste sammen.

De var venner før de tog til Afrika. Under rejsen blev venskabet tættere.

...C forklarede, at han har været ansat ved politiet i 36 år. I 2014/15 var han ... af afdelingen for organiseret kriminalitet, hvor han havde været siden 2007. De to tiltalte arbejdede også i afdelingen. De tiltalte var primære efterforskere under sagen mod A. Vidnet vidste ikke, hvor mange møder de tiltalte havde med A, men han så ham på stationen et par gange. De tiltaltes forhold til sagen var professionelt. Vidnet havde et personligt forhold til T1. De var rigtig gode venner og så hinanden privat.

Vidnet havde hørt, at de tiltalte havde været til møde hos A, men han vidste ikke, hvad mødet drejede sig om, eller hvornår det fandt sted.

Efter vidnet blev udnævnt som politikommissær kom T1 til hans private adresse og spurgte, om han gav en kop kaffe. Det var i november og T1 havde en juledekoration med som gave. T1 ønskede ham tillykke med udnævnelsen. I den forbindelse fortalte T1, at han skulle til Afrika sammen med T2. Allerede her fik vidnet en fornemmelse af, at dette havde noget med A at gøre. Vidnet spurgte: "..., du skal ikke sige det har noget med A at gøre?". T1 var lidt svævende men bekræftede, at de skulle til A's [Sted]. T1 sagde, at de havde betalt for det hele. Han fik af vide, at A ville være dermede i forvejen og at de skulle bo på A's [Sted]. T1 forstod ikke vidnets bekymring. Vidnet syntes det var meget bekymrende, at tjeneste og fritid blev blandet sammen på denne måde - uanset om sagen mod A var afsluttet. T1 kunne ikke forstå det. T1 fortalte, at de skulle rejse næste morgen. Han fortalte, at han ikke havde villet

sige noget tidligere eller i afdelingen i frygt for at der ville blive "sladder" i afdelingen. Vidnet fandt først efter rejsen ud af, at der skulle journalister med på rejsen.

Vidnet vidste ikke, hvorfor T1 valgte at dele dette med ham - om det var som en ven eller som hans leder. T1 fortalte, at de selv skulle betale for turen udover transporten fra lufthavnen. Vidnet vidste ikke, at A skulle med til Zanzibar. T2s datters veninde arbejdede som guide på Zanzibar.

Ved afslutningen af deres møde sagde vidnet til T1, at han på det kraftigste ville fraråde ham at tage afsted.

Foreholdt tillægsekstrakt 1, side 2, forklarede vidnet, at han havde flere numre til T1 indkodet på sin telefonen og de havde tidligere korresponderet på dette nummer. SMS'en var tiltænkt T1 og han skrev den efter et stykke tid at have reflekteret over situationen. På et tidspunkt var der nogen, der ringede til vidnet og spurgte ham, hvor T2 var. Vidnet havde det meget vanskeligt ved at skulle lyve overfor sine kollegaer og ikke kunne fortælle, hvor T2 var, selvom han vidste det. Vidnet fik det rigtigt dårligt med det.

Det var vidnets indtryk, at det kun var ham blandt kollegaerne, som T1 havde fortalt om turen til. Han var klar over, at T1 ville sige, at de havde været i Tyrkiet. Vidnet gik ud fra, at dette var fordi de tiltalte ikke ønskede at skabe uro i afdelingen.

Vidnet talte med en anden kollega om situationen, som også rådede ham til at gå videre med sagen. Han anmeldte det til sin leder ugen efter.

Adspurgt af forsvareren, advokat Koch, og foreholdt ekstrakt 3, side 1, forklarede vidnet, at han ikke huskede, hvorfor A fik tilnavnet "...". - måske for at beskytte A mod pressen. Han er ikke klar over, hvem der gav tilnavnet, men det er ikke vidnet selv. Vidnet kan ikke vurdere, hvorvidt det T1 fortalte ham om ved turen til Afrika var en tjenesteforseelse.

Grunden til at der gik 18 dage før han videregav anmeldelsen var, at det var meget, meget svært for vidnet idet han var personlig ven med T1. Det krævede stor eftertanke før beslutningen blev taget.

Adspurgt af forsvareren, advokat Cumberland, forklarede vidnet, at han også var bange for, hvordan sagen ville påvirke hans nye stilling som leder.

T1 virkede ikke bekymret over rejsen - han kunne ikke se problemet.

Vidnet forklarede, at der ikke findes nedskrevne regler ved politiet for, hvem man måtte blive venner med eller hvem, man måtte rejse med. Problemet i denne sammenhæng var, at der kunne være tale om en økonomisk gevinst for de tiltalte. Vidnet kunne ikke tage stilling til, hvorvidt hans bekymring havde noget med sagen om menneskehandel at gøre. Han følte ikke, at han havde andet valg end at gå videre med sin viden.

Af anklageren foreholdt ekstrakt 1, side 13, forklarede vidnet, at det er korrekt, at han har forklaret, at T1 forklarede, at han havde været i Tyrkiet.

D forklarede, at han kender A og B godt. Han er fotograf hos [Bladet] og havde tidligere taget billeder af de to. Der havde længe været tale om, at de skulle lave en reportage i Afrika med A og B. Han fik af vide, at han skulle afsted omkring en måned før afrejse. Planerne om

udvidelsen af rejsen til Zanzibar fik vidnet besked om før afrejsen. Vidnet ved ikke, hvorvidt de skulle betale for rejsen. Det var F, der tog sig af den slags.

Foreholdt ekstrakt 1, side 54, forklarede vidnet, at det er korrekt, at han havde forklaret således.

Før afrejsen fik vidnet at vide af F, at der var inviteret to betjente med på rejsen. Dette havde B fortalt til F. Vidnet var irriteret over dette, da det var vanskeligere at få gode billeder, når der var flere mennesker til stede. Vidnet fik af vide, at der var tale om to betjente, der kendte A fra efterforskningen af sagen omkring menneskehandel.

Vidnet kender ikke til betaling og afregning for opholdet på [Stedet].

Turen til Zanzibar skulle bruges til at lave en bikini-fotoserie af B til [Bladet]. Han lavede også en fotoreportage af hotellet.

Foreholdt side 55-56, ekstrakt 1, nederst, forklarede vidnet, at han har forklaret sådan - at det var en dårlig idé for de tiltalte, at tage med på en sådan tur.

Adspurgt af forsvareren, advokat Cumberland, forklarede vidnet, at der var to af As venner med. Hen mod slutningen kom et selskab af almindelige gæster. Foreholdt ekstrakt 1, side 57, forklarede vidnet, at han er usikker på, hvorvidt der var andre gæster i [Stedet]. Vidnet var ikke interesseret i As relation til de to betjente. Han vidste ikke, om de var venner.

F forklarede, at han er ansat som journalist ved [Bladet] og har skrevet flere historier om B i årenes løb. I flere år havde [Bladet] haft en aftale om, at de skulle lave en serie fra Afrika med A, men det var blevet udskudt på grund af As sygdom. Aftalen var, at opholdet for [Bladet]s medarbejdere var gratis, men de skulle selv betale for flyrejsen. Transporten fra lufthavnen til hotellet betalte de ikke noget for, da de kørte med B og A. B sagde på et tidspunkt, at opholdet var blevet forlænget, og de skulle videre til Zanzibar. A har formentligt kunnet se en reklameværdi i deres ophold på hotellet på Zanzibar. Derfor fik de et gratis ophold af hotellet på Zanzibar. D brugte en halv dag på at lave nogle fotos til hotellet og til ..., som er As rejseselskab. Det var formentligt først fjorten dage før afrejse, at de fik at vide, at de to tiltalte skulle med. Der var vist også andre af As venner med på turen. Han erindrer ikke, om det blev oplyst, at de to var betjente.

Foreholdt sin forklaring til rapport ekstrakt 1, side 60, forklarede vidnet, at det er rigtigt, at det før afrejsen blev oplyst, at de to var betjente. Det har D, vidnets kollega, sagt, da de efterfølgende har talt om sagen. Under opholdet på [Stedet] deltog de på forskellige ture. De to tiltalte var også med på i hvert fald én af turene. På en af turene, sagde én af de to tiltalte vist noget med, at pågældende ikke ønskede at komme med på fotos. Det er meget normalt, at folk gør dette.

Adspurgt af forsvareren, advokat Koch, forklarede vidnet, at vidnet og hans kollega fra [Bladet] betalte udover måltiderne for blandt andet drikkevarer.

Foreholdt sin forklaring til rapport, ekstrakt 1, side 60, forklarede vidnet, at det er korrekt, at de to tiltalte vist også betalte udenfor måltider for blandt andet drikkevarer.

Dikteret og vedstået.

Vidnet forklarede supplerende, at det var max. et halvt år før afrejsen, at der var tale om turen og således ikke noget, der var planlagt i flere år.

E forklarede, at han er ansat som direktør i A Park og bestyrelsesformand i Y-sted. [Stedet] er et naturbeskyttelsesprogram. Vidnet er med, når der sker prisfastsættelser på ophold ved [Stedet]. En pris på 900 dollar kan godt lade sig gøre, hvis det er prisen for at rejse frem og tilbage til [Stedet] fra Nairobi samt tre overnatninger for to personer. Man opererer med forskellige priser. Der er for eksempel retailpriser, som er dem, der udleveres til agenter. Der er interne priser, som udbydes til samarbejdspartnere, som for eksempel forskere eller medarbejdere ansat ved Aarhus Universitet. Disse priser skal først godkendes.

Forsvareren henviste til oversigten i tillægsekstrakten side 16.

Vidnet forklarede, at når der gives rabat, det vil sige opkræves priser i overensstemmelse med listen, såkaldt internal rack-rates, sker det efter godkendelse fra vidnet eller fra direktøren. Det sker eksempelvis således, at vidnet sender en mail derned.

Udspurgt af anklageren forklarede vidnet, at han ikke har været involveret i den konkrete sag.

Forevist oversigten, ekstrakt 2, side 21, benævnt ground package rates, forklarede vidnet, at de priser, der kan ses af oversigten, er de priser, der annonceres med online. Hvis en kunde køber gennem en agent, kan det godt være, at man kan købe det billigere, idet agenten kan opnå en rabat, fordi denne køber mange overnatninger i [Stedet].

[Stedet] er beliggende i et område, hvor der findes 11 andre [Steder]. [Stedet] har lejet jorden af nogle massaiere for at forsøge at genetablere det oprindelige område. De fleste andre [Steder] har lidt højere rates, det vil sige lidt højere kvalitet og priser og enkelte har lidt lavere kvalitet og pris.

Dikteret og vedstået.

Vidnet tilføjede, at de 900 dollars som tidligere nævnt er en specialpris. De interne priser bliver ikke kommunikeret ud til gæster.

Retten's begrundelse og afgørelse

1) For så vidt angår det kronologiske forløb i sagen lægger retten til grund, at de to tiltalte som ansatte ved ... Politi har efterforsket en anmeldelse mod A for menneskehandel. Denne efterforskning blev afsluttet og anklagemyndigheden besluttede at opgive påtale, da der ikke fandtes grundlag for at rejse tiltale. Fristen for omgørelse af påtaleopgivelsen udløb den 9. februar 2015.

I marts 2015 konstaterede A, at der havde været hjemmerøveri hos hans nabo og at der var sat fodspor på hans ejendom. Han tænkte derfor, at det muligt havde været gerningsmændenes hensigt at begå røveri hos hans husstand. Han kontaktede derfor - ikke ... Politi som organisation - men de to tiltalte hos politiet, da han kendte dem fra tidligere.

I april 2015 har de tiltalte booket flybilleter til Kenya.

Retten lægger til grund, at der i perioden fra marts er udviklet et mere venskabeligt forhold mellem de involverede og at de tiltalte har besøgt A og B privat flere gange.

Rejsen fandt sted fra den 22. november til den 5. december 2015. De tiltalte boede først med 3 overnatninger på As Y-sted ved Nairobi i Kenya, derefter med 3 overnatninger på Z-sted på Zanzibar, derefter med 4 overnatninger på Hotel _____, ligeledes på Zanzibar og endelig med 2 overnatninger på Hotel _____ i Nairobi.

2) Retten finder det bevist, at de tiltalte objektivt set har modtaget en "gave eller anden fordel" som nævnt i straffelovens § 144, selvom opgørelsen af dennes værdi er behæftet med nogen vanskelighed.

Ifølge den officielle prislister for [Stedet] var prisen - på det tidspunkt af sæsonen - 559 dollars pr. mand pr. nat i et tomandstelt d.v.s. 1.118 dollars pr. nat for et telt til to mand. Prisen kunne aftales lavere, f. eks. hvis aftale blev indgået gennem en rejseagent, der kunne opnå en vis mængderabat og det fremgår af en anden liste, at såfremt der var tale om forskere f.eks. fra Århus Universitet var prisen 70 dollars pr. nat (eller ca. 12 % af den officielle pris). Prisen omfatter også safari ture med chauffør eller pilot. De tiltalte havde ikke indgået nogen forudgående aftale om pris for opholdet og de ville derfor være afkrævet prisen på de 559 dollars pr. nat.

Ved afrejsen fra [Stedet] fik T1 udleveret en "reservation summary", der må betegnes som en slags faktura. Fakturaen lyder på 666 dollars for transport henholdsvis fra Nairobi til [Stedet] og fra [Stedet] til lufthavnen. T1 har forklaret, at han ikke studerede fakturaen nøjere men betalte de 800 - 900 dollars, som han blev afkrævet i receptionen og som han opfattede som en fair pris for ophold og transport.

Opholdet på Z-sted er beregnet til en pris på 4.161 kr. ifølge den officielle prislister på nettet (for 2016).

Opholdet var imidlertid gratis for A, da A med ejeren af hotellet havde forhandlet sig frem til en aftale om, at opholdet for rejseselskabet var gratis, idet hotellet som modydelse modtog reklame dels i form af fotos lavet til hotellet af fotografen fra [Bladet] dels formentlig i form af omtale af hotellet i den artikel som [Bladet] ventedes at ville bringe om opholdet.

Det kan diskuteres om dispositionen således medfører nogen formueopofrelse for A eller om den er udtryk for en "gavmildhedsakt" og således muligt falder udenfor en traditionel og snæver definition af begrebet "gave". Retten finder imidlertid, at den utvivlsomt falder under begrebet "gave eller anden fordel" i § 144.

3) § 144 forudsætter, at gaven er "uberettiget" og en disposition, der forvaltningsretligt eller ansættelsesretligt er berettiget, medfører således ikke strafansvar.

Det kan imidlertid ikke tilsvarende konkluderes, at det forhold, at en disposition er forvaltningsretligt uberettiget, nødvendigvis udløser strafansvar.

Det fremgår, at politiet har udstedt detaljerede og præcise retningslinier for, i hvilket omfang polititjenestemænd må modtage gaver.

Det tilkommer ikke retten at vurdere eventuelle disciplinære sanktioner, men retten er desuagtet nødt til at vurdere, om dispositionerne i denne sammenhæng er berettigede.

Det er rettens vurdering, at dispositionerne forvaltningsretligt er uberettigede.

4) § 144 forudsætter, at gaven ydes "i udøvelse af ... offentlig tjeneste eller hverv". Det antages, at § 144 også omfatter gaver, der ydes "efterfølgende", jf. eksempelvis U2010B, side 333. § 144 omfatter således ikke kun det, der traditionelt opfattes som bestikkelse: At en person yder en gave til en offentlig ansat for at opnå en modydelse. § 144 omfatter ligeledes, at en person yder en offentlig ansat en gave, uanset der ikke forventes en kausal modydelse men måske snarere at pleje en relation el. lign. Det synes reelt velbegrundet, at dette også omfattes, da det meget let kunne sprede mistillid til den pågældende forvaltning eller myndighed, såfremt ansatte modtog gaver udover sædvanlig repræsentation.

Politiets sag om As eventuelle overtrædelse af udlændingeloven/menneskehandel m.v. var afsluttet og det forekommer ret hypotetisk, at A skulle få en ny tilsvarende sag. Retten finder imidlertid, at forholdet desuagtet er omfattet af § 144.

5) Retten lægger til grund, at der mellem de tiltalte på den ene side og A og B på den anden side er udviklet et mere venskabeligt forhold. I et sådant vennemiljø kunne det muligt være naturligt med gaver eller naturalieydelse til en større værdi end i et rent professionelt forhold som f.eks. mellem en offentlig indkøber og et leverandørfirma.

Retten vurderer imidlertid, at de konkrete gaver ikke har en så beskeden værdi, at de af den grund ikke er omfattet af § 144.

6) 2 voterende vurderer herefter, at de tiltalte ikke haft haft det til domfældelse fornødne forsæt, mens 1 voterende vurderer, at de tiltalte har haft det fornødne forsæt.

Flertallet lægger bl.a. vægt på, at forsættet ikke blot omfatter, at de tiltalte skal have indset, at de har modtaget en gave men tillige, at de har modtaget den p.gr.a. deres tjeneste, eller som formuleret i utrykt Østre Landsrets dom citeret i U 1985B, side 79, at det ikke var "godtgjort, at modtageren havde indset, at der var en sådan sammenhæng mellem den modtagne fordel og hans tjenstlige virke, at forholdet kunne anses for omfattet af straffelovens § 144."

Der afsiges dom efter flertallets votum, således at de tiltalte frifindes.

Thi kendes for ret:

De tiltalte T1 og T2 frifindes.

Statskassen skal betale sagens omkostninger.